

KNOWLEDGE AND UNDERSTANDING OF ACT ON ELECTRONIC MEANS-BASED PUBLIC SERVICE 2565 OF UNDERGRADUATE STUDENTS OF KASETSART UNIVERSITY

Srirath GOHWONG, Ph.D.^{1,2} et al.¹

1 Faculty of Social Sciences, Kasetsart University, Thailand; srirathg3@yahoo.com

2 Universitas Muhammadiyah Sidenreng Rappang, Indonesia

ARTICLE HISTORY

Received: 24 February 2023

Revised: 15 March 2023

Published: 27 March 2023

ABSTRACT

This research aimed to: 1) examine the level of knowledge and understanding of the Act on Electronic Means-Based Public Service 2565 among Kasetsart University undergraduates; 2) compare these levels across demographic factors; and 3) study the relationship between the most commonly used media and students' knowledge and understanding. The sample consisted of 305 undergraduates enrolled in the second semester of the 2022 academic year. Data were collected using questionnaires, and analyzed with frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One-Way ANOVA, LSD, Chi-square, and Cramér's V at a .05 significance level. The findings showed that overall knowledge and understanding of the Act were high (mean = .76, S.D. = .21). Students demonstrated high knowledge in the categories of legal compliance (mean = .80, S.D. = .23), public services (mean = .77, S.D. = .23), submission of documents for government service requests (mean = .76, S.D. = .26), and the scope of digitized public services (mean = .72, S.D. = .30). Hypothesis testing indicated no significant differences in knowledge and understanding based on sex, year of study, or faculty. Additionally, the most commonly used media showed a weak positive relationship with the level of knowledge and understanding of the Act (Cramér's V = .12).

Keywords: Knowledge and Understanding, Act on Electronic Means-based Public Service 2565, Undergraduate Students, Kasetsart University

CITATION INFORMATION: Gohwong, S. et al. (2023). Knowledge and Understanding of Act on Electronic Means-based Public Service 2565 of Undergraduate Students of Kasetsart University. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 1(3), 34

¹ Punyisa Chawanon*, Tanudchaporn Sarawisoot, Nuttawipa Naranorranun, Piyamart Boonpama, Kochawan Tankhantod, Preeyaluk Panyasong, Natawan Sornjit, Kamolphon Somwang, Thatchapon Ubonrat, Waraporn Pimon, Sittarat phongsittisak, Kanpicha Donmin, Venich Leesathapron, Thanarin Karupun, Ilham jehleng, Chayut pisutwachira, Pongnoppakun Wannagee, Phathidtha Kohsungnoen

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศรัทธา ไกวงศ์^{1,2} และคณะ¹

1 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; srirathg3@yahoo.com

2 Universitas Muhammadiyah Sidenreng Rappang, Indonesia

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2) เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ใช้เป็นประจำกับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนภาคปลาย ปีการศึกษา 2565 จำนวนทั้งสิ้น 305 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test One Way ANOVA LSD Chi-square และ Cramér's V โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .21) และรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการใช้งานของประชาชน (ค่าเฉลี่ย = .80, S.D. = .23) ด้านการให้บริการของรัฐ (ค่าเฉลี่ย = .77, S.D. = .23) ด้านการส่งเอกสารให้ภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .26) และด้านขอบเขตกฎหมาย (ค่าเฉลี่ย = .72, S.D. = .30) ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ สื่อที่ใช้เป็นประจำมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ในทิศทางตามกันน้อย (Cramér's V = .12)

คำสำคัญ: ความรู้ความเข้าใจ, พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565, นิสิตระดับปริญญาตรี, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อมูลการอ้างอิง: ศรัทธา ไกวงศ์ และคณะ. (2566). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. *Procedia of Multidisciplinary Research*, 1(3), 34

¹ ปุณณิศา ขวานนท์, ธนัษพร สระวิสูตร, ณัฐวิภา นรานนันทน์, ปิยะมาศ บุญพามา, กชวรรณ ดันขุนทด, ปรียาลักษณ์ ปัญญาสงค์, ณตะวัน ศรีจิตต์, กมลพรรณ สมหวัง, ธัชพล อุบลรัตน์, วราภรณ์ พิมล, สิทธิพร พงศ์สิริศักดิ์, กานต์พิชชา ดนมินทร์, เวณิส ลีสถาพร, ธนารินทร์ คุรุพันธ์, อิลฮัม เจาะเลง, ชยุต พิศุทธิวิชรา, ผ่องนพคุณ วรรณเกี, ปกิตตา เกาะสูงเนิน

บทนำ

ปัจจุบัน การบริหารจัดการภาครัฐไทยเป็นไปตามยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ.2561-2580 และกฎหมายหลายฉบับเพื่อพัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้รองรับการเข้าสู่เศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศไทย โดยยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ.2561-2580 กำหนดให้หน่วยงานภาครัฐมีบทบาทสนับสนุนและนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการยุทธศาสตร์ชาติด้านที่สอง การสร้างความสามารถในการแข่งขันด้วยการจัดการการเกษตรเพิ่มมูลค่า อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต และการเพิ่มศักยภาพของผู้ประกอบการ ยุทธศาสตร์ชาติด้านที่สาม การสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม และยุทธศาสตร์ชาติด้านที่หก การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) นอกจากยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าวแล้ว ภาครัฐไทยยังผลิตและส่งมอบบริการสาธารณะเพื่อรองรับเศรษฐกิจดิจิทัลตามกฎหมายที่สำคัญหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ.2560 ที่ได้กำหนดแผนด้านที่สอง บริหารราชการแผ่นดินที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติสามด้านดังที่ได้กล่าวแล้ว (พระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ.2560) การพัฒนาและส่งเสริมธรรมาภิบาลตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546 พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2562 และพระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ.2562 (พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.2546, พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2562, พระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ.2562) นอกจากนี้ การผลิตและส่งมอบบริการสาธารณะของหน่วยงานภาครัฐต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติดังกล่าวตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสาม พ.ศ.2566-2570 (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) อย่างไรก็ตาม การกำหนดวิธีการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ที่ประกาศใช้เมื่อ 11 ตุลาคม พ.ศ.2565 และมีผลบังคับใช้ทั้งฉบับแล้วในปัจจุบัน โดยกฎหมายฉบับนี้มีความสำคัญมากเพราะตามมาตรา 4 และมาตรา 5 ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ประชาชนสามารถฟ้องร้องดำเนินคดีกับภาครัฐในการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามมาตรา 157 ตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 ได้ทุกหน่วยงาน ยกเว้นหน่วยงานภาครัฐในฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ องค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ องค์การอัยการ รัฐวิสาหกิจที่เป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัด และหน่วยงานอื่นของรัฐที่กำหนดในกฎกระทรวง ตลอดจนฟ้องคดีปกครองได้ (ปรับปรุงจาก พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499; พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565; Gohwong, 2021) สำหรับมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำของประเทศแห่งหนึ่งที่ผลิตบัณฑิตเพื่อทำงานในภาครัฐภายใต้กฎหมายข้างต้นและเศรษฐกิจดิจิทัล อย่างไรก็ตาม ยังไม่เคยมีการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาก่อน ทำให้คณะผู้วิจัยในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงสนใจศึกษาเรื่องนี้เพื่อเป็นข้อมูลเชิงนโยบายแก่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์

1) ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2) เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ใช้เป็นประจำกับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565

ประโยชน์

เพื่อเป็นข้อมูลเชิงนโยบายของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในการเตรียมความพร้อมแก่นิสิตระดับปริญญาตรีสำหรับการปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐได้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 อันเป็นประโยชน์แก่นิสิตและมหาวิทยาลัย

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ทำการศึกษาคือ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนภาคปลาย ปีการศึกษา 2565 (ไม่รวมนิสิตข้ามมหาวิทยาลัย) ข้อมูล ณ วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2565 จำนวน 30,770 คน (สำนักบริหารการศึกษ, 2565) โดยทำการเก็บข้อมูลเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ พ.ศ.2566 จำนวนทั้งสิ้น 305 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบ Multi-stage sampling โดยเริ่มจากการสุ่มตัวอย่างวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) จากนั้น คณะผู้วิจัยจึงสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) (ศรีรัฐโกวงศ์, 2554)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้
ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา โดยเป็นคำถามแบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 2 สื่อที่ใช้เป็นประจำ โดยเป็นคำถามแบบเลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565

โดยเป็นคำถามแบบให้เลือกตอบ ใช่ หรือไม่ใช่ และแบ่งระดับความรู้ออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

.00-.50 หมายถึง นิสิตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ อยู่ในระดับน้อย

.51-1.00 หมายถึง นิสิตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ อยู่ในระดับมาก

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้ทำ Content Validity โดยใช้ค่า IOC ทั้งนี้แบบสอบถามทุกข้อมีค่า IOC เกิน .50 ทำให้คณะผู้วิจัยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบาค (Cronbach's Reliability Coefficient Alpha) เพื่อทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น = .79

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test One Way ANOVA LSD Chi-square และ Cramér's V โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ พบว่า นิสิตผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 184 คน (ร้อยละ 60.3) โดยเป็นนิสิตตั้งแต่ชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 130 คน (ร้อยละ 42.6) รองลงมาเป็นนิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 75 คน (ร้อยละ 24.6) และเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 น้อยที่สุด จำนวน 41 คน (ร้อยละ 13.4) ทั้งนี้ นิสิตเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวนมากที่สุด 45 คน (ร้อยละ 14.8) รองลงมาได้แก่ คณะสังคมศาสตร์ 34 คน (ร้อยละ 11.1) และน้อยที่สุดคือ คณะสัตวแพทยศาสตร์ จำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.3)

ส่วนปัจจัยด้านสื่อที่ใช้เป็นประจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้ข้อมูลจาก Google.com มากที่สุด จำนวน 256 คน (ร้อยละ 25.2) รองลงมาได้แก่ อาจารย์ จำนวน 177 คน (ร้อยละ 17.4) Facebook สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล จำนวน 132 คน (ร้อยละ 13.0) YouTube สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล จำนวน 109 คน (ร้อยละ 10.7) Instagram

สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล จำนวน 104 คน (ร้อยละ 10.2) Twitter สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล จำนวน 94 คน (ร้อยละ 9.2) สื่ออื่นๆ (เช่น Weibo ข่าวทางโทรทัศน์ เพจข่าวในโซเชียลมีเดีย เพื่อน และเว็บไซต์ทางกฎหมาย) จำนวน 80 คน (ร้อยละ 7.9) และเว็บไซต์สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล จำนวน 65 คน (ร้อยละ 6.4)

สำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขนมีพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .21) และรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการใช้งานของประชาชน (ค่าเฉลี่ย = .80, S.D. = .23) ด้านการให้บริการของรัฐ (ค่าเฉลี่ย = .77, S.D. = .23) ด้านการส่งเอกสารให้ภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .26) และด้านขอบเขตกฎหมาย (ค่าเฉลี่ย = .72, S.D. = .30) โดยด้านการใช้งานของประชาชน นิสิตมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุดในระดับ “ข้อ 26. ประชาชนใช้โทรศัพท์มือถือหรือสแกนเนอร์เพื่อสำเนาเอกสารได้” (ค่าเฉลี่ย = .82, S.D. = .38) รองลงมาได้แก่ “ข้อ 27. ผู้ประกอบการที่ต้องติดใบอนุญาตไว้ในที่เห็นได้โดยง่ายตามกฎหมายสามารถแสดงใบอนุญาตนั้นโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้” (ค่าเฉลี่ย = .81, S.D. = .39) และน้อยที่สุดคือ “ข้อ 28. ประชาชนสามารถฟ้องร้องเจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ทั้งระดับปฏิบัติการและระดับผู้บังคับบัญชาได้ต่อศาลยุติธรรมในข้อหาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157) และฟ้องร้องต่อศาลปกครองได้” (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .43) สำหรับด้านการให้บริการของรัฐ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุดในระดับ “ข้อ 19. การติดต่อระหว่างหน่วยงานรัฐและ/หรือประชาชนด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ใช้เป็นหลักฐานทางกฎหมายได้ หน่วยใดไม่พร้อมรองรับวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ให้ตราพระราชกฤษฎีกายกเว้นเป็นแต่ละกรณีไป โดยต้องระบุเหตุผล ความจำเป็น และระยะเวลาที่จะยกเว้นให้” (ค่าเฉลี่ย = .82, S.D. = .38) รองลงมาได้แก่ “ข้อ 17. เจ้าหน้าที่รัฐจะใช้อำนาจการสำเนาเอกสารราชการของประชาชนด้วยตัวเจ้าหน้าที่เองเป็นข้ออ้างสำหรับการปฏิบัติราชการล่าช้าไม่ได้” (ค่าเฉลี่ย = .80, S.D. = .40) และน้อยที่สุดคือ “ข้อ 21. เจ้าหน้าที่รัฐสามารถปฏิบัติราชการตามระบบที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐกำหนดด้วย Line ได้โดยใช้โทรศัพท์มือถือหรือแท็บเล็ตพีซีหรือคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่” (ค่าเฉลี่ย = .69, S.D. = .46) ส่วนด้านการส่งเอกสารให้ภาครัฐ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุดในระดับ “ข้อ 15. เมื่อประชาชนติดต่อหรือยื่นคำขออนุญาตกับผู้อนุญาตหรือหน่วยงานของรัฐด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์แล้ว การติดต่อหรือออกเอกสารหลักฐานใดๆ สำหรับประชาชนรายนั้นให้ทำโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยประชาชนอาจเลือกติดต่อแบบเดิมที่หน่วยงานรัฐหรือรับเอกสารการอนุญาตเป็นกระดาษได้” (ค่าเฉลี่ย = .83, S.D. = .37) รองลงมาได้แก่ “ข้อ 12. หน่วยงานรัฐต้องตรวจสอบความถูกต้องของบัตรประจำตัวประชาชนที่ประชาชนได้ยื่นประกอบการขออนุญาต โดยติดต่อให้นายทะเบียนประจำสำนักทะเบียนกลางตรวจสอบบัตรดังกล่าวและแจ้งผลการตรวจสอบนั้นผ่านวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์” (ค่าเฉลี่ย = .83, S.D. = .38) และน้อยที่สุดคือ “ข้อ 9. ประชาชนสามารถใช้อีเมลเพื่อรับรองสำเนาเอกสารหลักฐานที่ส่งให้ภาครัฐด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์แทนการลงนามรับรองเอกสาร” (ค่าเฉลี่ย = .66, S.D. = .47) นอกจากนี้ ด้านขอบเขตกฎหมาย นิสิตมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุดในระดับ “ข้อ 1. การปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นการใช้ IT เช่น อินเทอร์เน็ต โทรสาร (Fax) แอปพลิเคชัน และปัญญาประดิษฐ์ เพื่อให้บริการประชาชนทุกที่ทุกเวลา” (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .43) รองลงมาได้แก่ “ข้อ 2. ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงานของรัฐสำหรับให้ประชาชนติดต่อภาครัฐได้ 24 ชม. หมายถึง อีเมลกลางของหน่วยงานรัฐนั้นๆ รวมถึงช่องทางทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ เช่น เว็บไซต์ แอปพลิเคชัน โซเชียลมีเดีย โดยมีเจ้าหน้าที่ดูแลแต่ละช่องทาง” (ค่าเฉลี่ย = .75, S.D. = .43) “ข้อ 6. ผู้บังคับบัญชาในภาครัฐตามกฎหมายนี้ ได้แก่ รัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้อำนวยการรัฐวิสาหกิจ ผู้อำนวยการองค์กรมหาชน ผู้ว่าราชการจังหวัด นายกองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และอธิการบดี” (ค่าเฉลี่ย = .69, S.D. = .46) และน้อยที่สุดคือ “ข้อ 4. หน่วยงานที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายฉบับนี้ต้องปฏิบัติตามการแบบอิเล็กทรอนิกส์กับทุกหน่วยในหน่วยงานดังกล่าว โดยไม่สามารถเลือกปฏิบัติเพียงบางส่วนของกฎหมายหรือให้มีผลใช้บังคับเฉพาะเพียงบางหน่วยในหน่วยงานได้” (ค่าเฉลี่ย = .69, S.D. = .47)

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 แตกต่างกัน

- 1) เพศแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
- 2) ชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
- 3) คณะที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 สื่อที่ใช้เป็นประจำมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ในทิศทางตามกันค่อนข้างน้อยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (Cramér's V = .12) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อวิจารณ์

1) นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .21) และรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านการใช้งานของประชาชน (ค่าเฉลี่ย = .80, S.D. = .23) ด้านการให้บริการของรัฐ (ค่าเฉลี่ย = .77, S.D. = .23) ด้านการส่งเอกสารให้ภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .26) และด้านขอบเขตกฎหมาย (ค่าเฉลี่ย = .72, S.D. = .30) โดยจะเห็นได้ว่าแม้ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 อยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณารายด้านแล้วพบว่า นิสิตมีความรู้ความเข้าใจด้านขอบเขตกฎหมายน้อยที่สุด โดยเฉพาะในสองข้อนี้ “ข้อ 6. ผู้บังคับบัญชาในภาครัฐตามกฎหมายนี้” (ค่าเฉลี่ย = .69, S.D. = .46) และน้อยที่สุดคือ “ข้อ 4. หน่วยงานที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายฉบับนี้” (ค่าเฉลี่ย = .69, S.D. = .47) อันเชื่อมโยงกับข้อที่น้อยที่สุดในด้านการใช้งานของประชาชน “ข้อ 28. ประชาชนสามารถฟ้องร้องเจ้าหน้าที่รัฐได้” (ค่าเฉลี่ย = .76, S.D. = .43) นอกจากนี้ นิสิตมีความรู้ความเข้าใจด้านการส่งเอกสารให้ภาครัฐในประเด็น “ข้อ 9. ประชาชนสามารถใช้อีเมลเพื่อรับรองสำเนาเอกสาร” (ค่าเฉลี่ย = .66, S.D. = .47) จากข้อค้นพบในข้อ 4 ข้อ 6 ข้อ 9 และข้อ 28 แสดงว่า นิสิตไม่ทราบถึงความสำคัญของพระราชบัญญัตินี้อย่างเท่าที่ควรจะเป็น เนื่องจากตามพระราชบัญญัตินี้ ประชาชนสามารถฟ้องร้องเจ้าหน้าที่รัฐในหน่วยงานราชการเกือบทั้งหมดได้ตามมาตรา 157 และตามกฎหมายปกครอง

2) นิสิตปริญญาตรีได้ข้อมูลส่วนใหญ่จาก Google.com อาจารย์ Facebook สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล YouTube สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล Instagram สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล Twitter สำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล เนื่องจากพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจมากพอสมควรด้วยรวมภาษาทางกฎหมายและภาษาคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกันในกฎหมายฉบับเดียว ทำให้นิสิตนิยมหาข้อความที่มีการสรุปและนำเสนอในรูปแบบที่เข้าใจได้ง่ายกว่าอย่าง Google อาจารย์ และโซเชียลมีเดียของสำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล แทนการอ่านพระราชบัญญัติทั้งฉบับ

3) เพศ แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานของ ยุทธพงษ์ เชื้อนแก้ว (2559) ที่พบว่า นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจทางการเมืองไม่แตกต่างกัน และงานของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2563) ที่พบว่า นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อมาตรการในการจัดระเบียบวินัยจราจรภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานของ อัญรัตน์ ยิ่งตระกูล (2560) ที่พบว่า นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวดที่ 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตไม่ว่าจะเพศใดก็ตามล้วนต้องติดต่อหน่วยงานราชการเพื่อรับบริการสาธารณะ

เหมือนกัน นิสิตทุกเพศจึงต้องศึกษาทำความเข้าใจพระราชบัญญัติฉบับนี้เหมือนกัน ทำให้มีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

4) ชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 แตกต่างกันไปไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานของ ลัดดา ศิลาน้อย และ ปิยะวรรณ ศรีสุรักษ์ (2558) ที่พบว่า นิสิตที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจ เรื่องประชาคมอาเซียนไม่แตกต่างกัน งานของ ศราวณี พึ่งผู้นำ (2560) ที่พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน และงานของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2563) ที่พบว่า นิสิตที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจ ต่อมาตรการในการจัดระเบียบวินัยจราจรภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานของ ยุทธพงษ์ เชื้อนแก้ว (2559) ที่พบว่า นิสิตที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจทางการเมืองแตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพระราชบัญญัติฉบับนี้เพิ่งประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 139 ตอนที่ 63 หน้า 1 เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ.2565 (พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565) ดังนั้น การปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายนี้จึงเป็นเรื่องใหม่มาก ทำให้ นิสิตทุกชั้นปีมีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

5) คณะที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 แตกต่างกันไปไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานของ ยุทธพงษ์ เชื้อนแก้ว (2559) ที่พบว่า นิสิตที่มีคณะที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจทางการเมืองไม่แตกต่างกันแต่ไม่สอดคล้องกับงานของ อัญรัตน์ ยิ่งตระกูล (2560) ที่พบว่า นิสิตที่มีคณะที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวดที่ 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยแตกต่างกัน และงานของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2563) ที่พบว่า นิสิตที่มีคณะที่ศึกษาแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อมาตรการในการจัดระเบียบวินัยจราจรภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตทุกคณะล้วนต้องติดต่อหน่วยงานราชการเพื่อรับบริการสาธารณะเหมือนกันประกอบกับพระราชบัญญัติเพิ่งประกาศใช้เดือนตุลาคม พ.ศ.2565 ทำให้ นิสิตทุกคณะมีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

6) สมมติฐานที่ 2 สื่อที่ใช้เป็นประจามีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ.2565 ในทิศทางตามกันค่อนข้างน้อยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (Cramér's $V = .12$) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานของ ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ (2563) ที่พบว่า สื่อที่ใช้เป็นประจามีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรการในการจัดระเบียบวินัยจราจรภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในทิศทางตามกันค่อนข้างน้อยที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (Cramér's $V = .26$) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะพระราชบัญญัติฉบับนี้มีรายละเอียดมาก และใช้ทั้งภาษาทางกฎหมายและภาษาคอมพิวเตอร์ในกฎหมายฉบับเดียว ทำให้ นิสิตใช้สื่อที่เข้าถึงข้อมูลที่เข้าใจได้ง่ายและเข้าถึงได้รวดเร็วเพื่อทำความเข้าใจพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม นิสิตยังมีประสบการณ์ในการติดต่อกับราชการน้อย ทำให้แม้ นิสิตมีข้อมูลที่เข้าใจได้ง่ายและเข้าถึงได้รวดเร็วจากสื่อต่าง ๆ กลับมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้ดังกว้างเพิ่มขึ้นค่อนข้างน้อย (Cramér's $V = .12$)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า แม้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 อยู่ในระดับมากทั้งโดยรวมและรายด้าน แต่จากข้อวิจารณ์ที่ 1 นิสิตไม่ทราบถึงความสำคัญและผลกระทบของพระราชบัญญัตินี้ต่อการผลิตและส่งมอบบริการสาธารณะอย่างเท่าที่ควรจะเป็น ดังนั้น มหาวิทยาลัยควรจัดคณาจารย์ให้มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้แก่นิสิตทุกคณะเพื่อให้ นิสิตติดต่อกับหน่วยงานราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เจาะลึกนิสิตปริญญาตรีแยกตามคณะ เพื่อดำเนินการให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกเพื่อสนับสนุนข้อค้นพบจากการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546. (2546). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 120 ตอนที่ 100 ก. สืบค้นจาก https://www.sukhothai.go.th/provincialoffice_sukhothai/file/law51.pdf.
- พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562. (2562). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 136 ตอนที่ 56 ก. สืบค้นจาก https://www.dpo.go.th/wp-content/uploads/2021/04/article_20200318132912.pdf.
- พระราชบัญญัติการบริหารงานและการให้บริการภาครัฐผ่านระบบดิจิทัล พ.ศ. 2562. (2562). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 136 ตอนที่ 67 ก. สืบค้นจาก <https://www.dga.or.th/wp-content/uploads/2021/02/5.pdf>.
- พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565. (2565). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 139 ตอนที่ 63 ก. สืบค้นจาก <https://law.prd.go.th/th/file/get/file/2022112541b92aec2da04005f656bbb8ddeb7110114717.PDF>.
- พระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. 2560. (2560). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 134 ตอนที่ 79 ก. สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/wordpress/wp-content/uploads/2025/05/article_file_20170802145143.pdf.
- พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499. (2499). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 73 ตอนที่ 95 ก (ฉบับพิเศษ). สืบค้นจาก <https://www.krisdika.go.th/librarian/get?sysid=443287&ext=pdf>.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, สำนักบริหารการศึกษาศาสตร์. (2565). จำนวนนิสิตปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2565. สืบค้นจาก https://regis.ku.ac.th/cpcmns/rpt_std_ku3.php.
- ยุทธพงษ์ เชื้อนแก้ว. (2559). ความรู้ความเข้าใจทางการเมืองของนักศึกษามหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์. *แพรวภาพสนธิ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 3(2), 89-112.
- ลัดดา คีลน้อย และ ปิยะวรรณ ศรีสุรักษ์. (2558). การศึกษาความรู้ความเข้าใจเรื่องประชาคมอาเซียนของนักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น (EDKKUJ)*, 38(3), 105-113.
- ศราวณี พึ่งผู้นำ. (2560). การศึกษาความรู้ ความเข้าใจ และการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. *วารสารบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง*, 7(2), 1-15.
- ศรีรัฐ โกวงศ์ และคณะ. (2563). ความรู้ความเข้าใจต่อมาตรการในการจัดระเบียบวินัยจราจรภายในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน. ใน *7th National and International Conference on Administration and Management*, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร, กรุงเทพมหานคร.
- ศรีรัฐ โกวงศ์. (2554). *ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์*. สมุทรสาคร: บริษัทพิมพ์ดี.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580*. สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/download/document/SAC/NS_PlanOct2018.pdf.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2566). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ สิบสาม พ.ศ. 2566-2570*. สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/download/Plan13/Doc/Plan13_Final.pdf.

อัญรัตน์ ยิ่งตระกูล. (2560). ความรู้ความเข้าใจของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพาที่มีต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวดที่ 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย. งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, กลุ่มวิชาการบริหารทั่วไป วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.

Gohwong, S. (2021). The state of the art of key public service provision-related laws under digital economy in Thailand. *Psychology and Education Journal*, 58(3).

Data Availability Statement: The raw data supporting the conclusions of this article will be made available by the authors, without undue reservation.

Conflicts of Interest: The authors declare that the research was conducted in the absence of any commercial or financial relationships that could be construed as a potential conflict of interest.

Publisher's Note: All claims expressed in this article are solely those of the authors and do not necessarily represent those of their affiliated organizations, or those of the publisher, the editors and the reviewers. Any product that may be evaluated in this article, or claim that may be made by its manufacturer, is not guaranteed or endorsed by the publisher.



Copyright: © 2023 by the authors. This is a fully open-access article distributed under the terms of the Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International (CC BY-NC-ND 4.0).